

18.10.2014 - Familie forandrer - Når to bliver til tre eller flere

Det var en lang og mørk nat, regnen silede ubønhørligt ned i stride strømme og lod efterhånden ikke en tør plet tilbage på mig og mine sko. Men bortset fra, at det efterhånden føltes både koldt og klamt, var jeg stort set ligeglad. Jeg var i byen i hjertet af Aarhus og vandrede fra det ene diskotek, bar og spillested til det næste. Høj musik, larm, fest og mere høj musik væltede imod mig hvert eneste sted. Efterhånden som natten skred frem, og jeg ikke havde fundet det, jeg var kommet for, begyndte modløsheden, sveden og en vis form for panik at forplante sig indenunder mit drivvåde ydre.

Pludselig opdagede jeg, at jeg befandt mig på et værelse og i en seng, som jeg ikke kunne komme ud af, fordi jeg ikke kunne røre mig. Min hals snørede sig sammen, men over mine læber kom omsider et skrig, som jeg i det mindste selv kunne høre. Med et blev det hele badet i lys, og en høj stemme trængte igennem.

Stemmen ruskede i mig: - Mor, hvad sker der? Hvorfor råber du?

Nu ikke kun badet i lys, men også i sved, begyndte det at gå op for mig, at jeg hverken var på bar, spillested eller diskotek i Aarhus midtby, men derimod befandt mig i min datters hus på et værelse i en seng. Og at jeg var lige netop der, fordi jeg passede hendes børn, mens hun og hendes kæreste, som også er børnenes far, skulle noget andet. Det var nat udenfor, det var mørkt ja, og regnen silede ned, men det med musikken, larmen og festen var noget, jeg havde drømt.

Men som med så mange andre drømme føltes det virkelig som om, det var rigtigt. Som om jeg faktisk gik rundt i Aarhus midt om natten, og som om jeg virkelig ledte efter min datter, fordi jeg skulle hente hende, som i drømmen var blevet 16 år, og ikke en voksen, selvstændig kvinde og mor til to, og som nu for længst sammen med sin kæreste var kommet tilbage fra det, de skulle og sødeligt sov i deres senge, indtil de ikke gjorde det mere, fordi de blev vækket af råb fra de tilstødende gemakker.

Den der pige på 16, var det, jeg i drømmen ledte efter, fordi hun var til fest om natten, fordi jeg skulle passe på hende, finde hende og hente hende hjem, fordi jeg er hendes mor.

I min drøm som i så mange andre drømme, der lige så godt kunne handle om hendes bror, og som drejer sig om at lede efter nogen eller noget, som er blevet borte, og som jeg for enhver pris må finde. Fordi den, eller det, der er blevet borte, betyder alverden for mig.

Således fattet og bragt tilbage til virkeligheden, kommer jeg til at tænke på, om det nu kan passe eller passe sig, at jeg tilsyneladende stadig ind i mellem og nogle gange ganske vist i drømme, bekymrer mig for, om voksne børn nu er kommet godt hjem?

Og efter en snak med mig selv og ihukommende en vis kvindes ord for år tilbage, tænker jeg, at det må jeg godt, for det er sådan det er, det med at være forældre. Det, den vise kone sagde, var: Fra det øjeblik, du får børn, har du ikke et roligt øjeblik.

Jeg tror, hun har ret, og jeg har erfaret, at hun har ret. Ikke sådan at forstå, at bekymringerne for hverken små eller store børn skal fylde det hele og overskygge liv og glæde. Men på den måde, at vi når vi kommer til at elske nogen, på samme tid er bange for at miste dem, eller for, at der skal ske dem noget. Og fordi det er børn, har vi også både en opgave med og et ansvar for at passe på dem og tage os godt af dem, hvilket til ingen tid må forveksles med omklamring og utidig indblanding, når børn bliver voksne.

Men det at blive forældre forandrer.

Fra det øjeblik, du får børn, har du ikke et roligt øjeblik...

Dette og min drøm kom jeg til at tænke på, da jeg i en radioudsendelse her til morgen hørte en gravid ung kvinde udtale: - Men det kommer ikke til forandre noget som helst hverken mellem min kæreste og mig eller for vores karrierer.

Det har vi talt om og aftalt, og det er vi enige om. Og jeg har LOVET mine veninder, at det heller ikke ændrer noget mellem os, og at vi selvfølgelig stadig kan mødes ganske, som vi plejer. Det er meget vigtigt for både min kæreste og mig at holde fast i det liv, vi har, og at vi ikke lader os begrænse af det at blive forældre. Der er så meget andet, der er vigtigt, og jeg forstår simpelthen ikke de mennesker, der ikke kan tale om andet end børn, bleer og baby-mos. De er jo ikke til at holde ud at være sammen med. Mennesker, der før var festlige og morsomme, bliver kedelige og halvgamle mennesker, der altid skal tidligt hjem for at være først på en eller anden legeplads søndag morgen. Det kommer ikke til at ske for os.

Men det er jo løgn. Ikke, at den gravide kvinde ikke vil lade sit kommende barn begrænse noget, for det er hendes valg, men det at ingenting forandrer sig. For det gør det. ALT bliver forandret fra det øjeblik, et lille barn kommer til verden.

ALT mellem mand og kvinde bliver forandret, lige så snart et lille menneske ligger i mellem dem, og intet bliver nogensinde det samme igen. Fra at være kærester, forandres forholdet til også at være et arbejdsfællesskab og en livslang forpligtelse, som mange faktisk vil gå langt for at passe på.

Og det er faktisk også løgn, at intet vil forandres i hverdagen, for også her bliver ALT forandret. Sammenhængende søvn, sove længe, søvn i det hele taget, at spise sammen på samme tid, sex, holde i hånd uden barnevogn og pusletasker, cafebesøg, fodboldkampe, fitness, tennis tre gange om ugen, tid, kontoudtog, fredelige aftener, lange sammenhængende jobdage, våde fester natten igennem og timelange telefonsnakke med veninderne.

For ikke at tale om bekymringerne for normeringen i vuggestuen, skoletoiletterne,

trivsel, diskoteker og alt det andet, der kan komme til at køre rundt i ens hoved og natlige drømme.

Men er det ikke også en af hovedpointerne ved at blive en familie? At vi giver os hen til hinanden og forsøger at passe på hinanden?

At hele omdrejningspunktet for tilværelsen ikke kun er os selv og spørgsmålet om, hvor den næste latte skal indtages?

At det også, når to bliver til tre eller flere, handler om at blive voksen, og at det bare ikke kan lade sig gøre at leve det ungdomsliv, der var.

Ikke på en sådan måde, at alt skal dreje sig om barnet, men i et forsøg på at skabe lidt balance i det hele.

I virkeligheden er familielivet jo ret ligegyldigt, hvis det ikke må forandre en.

Også selv om min datter vist ikke helt fattede min søgen efter hende i ved natteide i Aarhus' hektiske byliv.